

ಕ್ರೀಡಿಸುತ್ತಿದೆ, ಆಯಸ್ಸು ಕಳೆಯುತ್ತಿದೆ. ಆದರೆ ಆಸೆಯೆಂಬ ವಾಯು ಮಾತ್ರ ಬಿಟ್ಟುಹೋಗದಲ್ಲ! - ಎಂಬುದಾಗಿ ಕಾಲದ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಕಾಲವನ್ನು ಗಣನೆ ಮಾಡುವಾಗ ಭೂತಕಾಲ, ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲ ಮತ್ತು ಭವಿಷ್ಯತ್ ಕಾಲ ಎಂದು ಮೂರುಬಗೆಯಲ್ಲಿ ವರ್ಗೀಕರಿಸಲಾಗಿದೆ. ಇದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ತಿಳಿದ ವಿಷಯವೇ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹೊಸತೇನಿದೆ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ಸಹಜ.

ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಜೀವಿಯೂ ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಕಾಲದ ಈ ಮೂರೂ ಘಟ್ಟಗಳನ್ನು ಹಾದು ಹೋಗಲೇಬೇಕು. ಇದು ಅನಿವಾರ್ಯ. 'ಅಯ್ಯೋ ನನ್ನ ಪ್ರಾರಬ್ಧಕರ್ಮ!' ಎಂದು ನಿರಾಶೆ ಪಡದೆ ಇವುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸುವ, ಎದುರಿಸಿ ಜೀವಿಸುವ ಮಾರ್ಗವನ್ನು ರಾಮಾಯಣ, ಭಾರತ ಭಾಗವತಾದಿಗಳಿಂದಲೂ, ಆಧುನಿಕ ಆಚಾರ್ಯರ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳಿಂದಲೂ, ಅನೇಕ ಮಹಾತ್ಮರ ಜೀವನಗಳಿಂದಲೂ ಅರಿತು, ಧೈರ್ಯಗಡೆದೆ ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಬರುವ ಆಗುಹೋಗುಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬೇಕು. ಅವುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಚಾಲೆಂಜ್ ಆಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಬಾಳಿನಲ್ಲಿ ಭೂತಕಾಲ ಮುಗಿದುಹೋದ ಕಥೆ. ಅದು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಭೂತವಾಗಿ ನಿಂತು ಕಾಡಬೇಕಿಲ್ಲ. ಅದರ ಬಗ್ಗೆ ಅತಿಯಾಗಿ ಚಿಂತಿಸುವುದು ನಿಷ್ಫ್ರಯೋಜಕ. ಅದನ್ನು ಸರಿಮಾಡುವುದು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಅಸಾಧ್ಯ. ಕಾರಣ ಅದು ಕೈಬಿಟ್ಟ ಸಂಗತಿ. ಅದರಿಂದ ಏನಾದರೂ ಪಾಠ ಕಲಿಯುವ ವಿಚಾರವಿದ್ದರೆ ಅದು ಸ್ವಾಗತಾರ್ಹ. ಅಲ್ಲದೆ ಒಡೆದುಹೋದ ಗಾಜಿನ ಬಗ್ಗೆ ಉಕ್ಕಿ ಹೋದ ಹಾಲಿನ ಬಗ್ಗೆ ಚಿಂತಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಅರ್ಥವೂ ಇಲ್ಲ. ಇವೆಲ್ಲಾ ಮರಳಿ ಬಾರದ ಸಂಗತಿಗಳು.

ಹಾಗಾದರೆ ಕಾಲಬದ್ಧರಾದ ನಾವುಗಳು ಮಾಡಬೇಕಾದುದಾದರೂ ಏನು ?

ಭೂತಕಾಲ : ನಾಳೆ ಉದಯವಾಗುತ್ತಿದ್ದಂತೆಯೇ ಇಂದು ನಿನ್ನೆಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅನಂತರ ಹೋದ ವಾರ, ಹೋದ ತಿಂಗಳು, ಹೋದ ವರ್ಷ ಎನ್ನುತ್ತಾ ಎಲ್ಲವೂ ಭೂತಕಾಲವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಈ ಭೂತಕಾಲ ನಮ್ಮನ್ನು ಭೂತದಂತೆ ಕಾಡದಿರಬೇಕಾದರೆ ಏನು ಮಾಡಬೇಕು? ಭೂತಕಾಲಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಲ್ಪಡುವ ನಮ್ಮೆಲ್ಲ ದಿನಗಳು ಸಾರ್ಥಕ ದಿನಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರುವಂತೆ “ಅಧ್ಯೈವ ಕುರು ಯಚ್ಚೈಯಃ” (ಮಹಾಭಾರತ, ೧೨.೧೫೯.೧) ಎಂದರೆ ಯಾವುದು ಶ್ರೇಯಸ್ಸೋ ಅದನ್ನು ಇಂದೇ ಮಾಡು. ಸಾರ್ಥಕ ಜೀವನ ನಡೆಸಿದರೆ ಸಾರ್ಥಕ ದಿನಗಳು ಭೂತಕಾಲಕ್ಕೆ ಸೇರುತ್ತವೆ. ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ನಮಗೂ ತೃಪ್ತಿಯ ಮನೋಭಾವವನ್ನು ತಂದುಕೊಡುತ್ತದೆ. ಕಾಯಾ, ವಾಚಾ, ಮನಸಾ ಮಾಡುವ ಎಲ್ಲ ಕಾರ್ಯಗಳು ಭಗವದಭಿಮುಖವಾಗಿದ್ದರೆ ನಾವು ಸತ್ಯಪಥದಲ್ಲಿ ಸಾಗುತ್ತೇವೆ. ಮನುಷ್ಯ

ನೆಂದಮೇಲೆ ಕ್ರಿಯಾಲೋಪವಾಗದೆ ಇರಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪ, ಪ್ರಾಯಶ್ಚಿತ್ತ ಅಥವಾ ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಕಡೆಯಪಕ್ಷ ಭಗವಂತನಲ್ಲಿ ಕ್ಷಮಾಯಾಚನೆಯನ್ನಾ ದರೂ ಮಾಡಿ ಶುದ್ಧರಾಗಬೇಕೆಂದು ಶಾಸ್ತ್ರವೇ ಅಭಿಪ್ರಾಯ ಪಡುವುದಲ್ಲವೇ? ಹಿರಿಯರ ಅನುಭವಕಥನ ಕಿರಿಯರಿಗೆ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ. ಅದನ್ನು ಪಾಲಿಸಿ ನಡೆದರೆ ಸತ್ಯದರ್ಶನ !

ವರ್ತಮಾನಕಾಲ : ಇವಿಷ್ಟೂ ಅಂದಿನ ವಿಷಯವಾಯಿತು. ಈಗ ಇಂದಿನ ವಿಷಯ ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳೋಣ. ಭೂತಕಾಲ ಕಳೆದು ಹೋಗಿದೆ. ಭವಿಷ್ಯತ್ ಕಾಲ ನಮಗೆ ಕೈಗೆಟುಕದ ವಸ್ತು. ಈಗ ಸದ್ಯಕ್ಕೆ ವರ್ತಮಾನಕಾಲ ನಮ್ಮೆದುರು ನಿಂತಿದೆ. ಇದನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಮರ್ಥವಾಗಿ ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಚಿಂತಿಸೋಣ. ವರ್ತಮಾನಕಾಲವೆಂದರೆ ಇಂದು ಹಗಲಿನಿಂದ ಇರುಳಿನವರೆಗೂ ದಿನವನ್ನು ಹೇಗೆ ಕಳೆಯಬೇಕೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ಉದ್ಯೋಗಾದಿ ಕರ್ಮಗಳನ್ನು ತ್ಯಜಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಭಗವತ್ಸ್ಮರಣೆಯೊಂದಿಗೆ ಆಚರಿಸುವ ಕರ್ಮವು ಕರ್ಮಯೋಗವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಇದು ಪರಮಾತ್ಮನಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಎಂದಿಗೂ ದೂರಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಪ್ರತಿದಿನ ಮುಂಜಾನೆ ಎಚ್ಚರವಾದಾಗ ನಾವು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅಂಶ, 'ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ಧೈಯವನ್ನು ನಾನು ಇನ್ನೂ ಪೂರ್ಣಗೊಳಿಸಿಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ಕಾಲ ನೆನಪಿಸುತ್ತಿದೆ' ಎಂಬುದು. ಪ್ರತಿದಿನವನ್ನೂ ಧೈಯಕ್ಕಾಗಿ ಸವೆಸಿದರೆ ಅದು ಭೂತಕಾಲದ ಸುಂದರ ಸವಿ ನೆನಪುಗಳಾಗಿ ಉಳಿಯುತ್ತವೆ. ಹಾಗಿಲ್ಲದೆ,

**ಕಳೆದು ಹೋದ ಕೆಟ್ಟ ದಿನಗಳನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ನೆನೆದರೆ
ಅದು ನಮಗೆ ಕಣ್ಣೀರನ್ನು ತರುತ್ತದೆ
ಮುಂಬರುವ ದಿನಗಳನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಚಿಂತಿಸಿದರೆ
ಅದು ನಮಗೆ ಭೀತಿಯನ್ನುಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ.**

ಆದ್ದರಿಂದ ಬೆಳಕನ್ನು ಕಂಡುಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬ ಬಾಳಿನ ಮಹಾ ಧೈಯವನ್ನು ಮರೆಯದೆ ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮಾಡಬೇಕು. ಇದು ವರ್ತಮಾನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ನಾವು ಮಾಡಲೇಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯವಾಗಿದೆ.

ಭವಿಷ್ಯಕಾಲ : ವರ್ತಮಾನಕಾಲವನ್ನು ಸುಂದರವಾಗಿ ರೂಪಿಸಿಕೊಂಡರೆ ಸುಭದ್ರ ಭವಿಷ್ಯ ತಾನಾಗಿಯೇ ರೂಪುಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಭವಿಷ್ಯದ ವಿಚಾರವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಚಿಂತಿಸುವ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ. ನಾವೆಣಿಸಿದಂತೆಯೇ ಎಲ್ಲವೂ ನಡೆಯುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬುದು ಸತ್ಯ. ವರ್ತಮಾನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಯತ್ನ ನಮ್ಮದು. ಭವಿಷ್ಯದ ನಿರ್ಧಾರ ಆ ಕಾಣದ ಕೈಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟದ್ದು. ಬಂದದ್ದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಮನೋಭಾವವಿದ್ದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ. ಯಾವುದು ನಮ್ಮ ಕೈಯಲ್ಲಿಲ್ಲವೋ ಅದನ್ನು ಆ ಕಾಲವೆಂಬ ಕಾಣದ ಕೈಗಳಿಗೇ ಕೊಟ್ಟು ನೆಮ್ಮದಿಯಿಂದ ಇದ್ದು ಬಿಡೋಣ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಆತಂಕವೇಕೆ ? ಭೀತಿ ಏಕೆ ?